

Díky adaptační skupině mohou ukrajinské děti lépe zapadnout a maminky pracovat

19.1.2023 - Eliška Ratiborská | Člověk v tísni

Jsme ukrajinská rodina Kuts

Na začátku září začala skupinu navštěvovat tříletá Viktoriia. „Vika se adaptovala pomalu, teď už je usměvavá, zvidavá. Mezi ostatní děti byla vřele přijata. Oproti podzimním měsícům nemá nyní problém ve skupině zůstat i do odpoledne. Rodiče jsou spokojeni, líbí se jim vřelé prostředí, velmi vítají českou slovní zásobu, kterou Vika má,“ říká pracovnice adaptačního centra Margaréta Roučová.

Přečtěte si Viktorčin příběh napsaný její maminkou:

Táta Mikhailo, máma Ivanna a malá Viktoriia.

Rádi si večer zapínáme ukrajinskou hudbu, tančíme a bavíme se. Bydleli jsme ve městě Lvov. V bytě, na který jsme si v Česku dlouhodobě vydělávali. Pak se narodila Viktoriia. A náš otec Mikhailo musel znovu do Čech. My s Viktorkou jsme zůstaly.

Dohodli jsme se, že táta zůstane pracovat v Česku na dva roky, abychom pak mohli dokončit opravy. A v našem bytě se nám bude všem dobře žít. Čekali jsme na tento šťastný den, kdy budeme žít všichni spolu. Viktorie už byla zapsaná do školky, která byla 800 m od našeho bytu. Jenže 24. února v 8:00 začaly silné hlasité výbuchy, kterými jsme se probudili. Nevěděli jsme, co se děje. A pak babička plakala, začala válka. Jeden z výbuchů poškodil naši školku, byla rozbitá okna. Hned jsme zavolali tátovi a řekli mu to. On bez přemýšlení řekl, pojďte ke mně do bezpečí. Cesta přes hranice byla velmi obtížná.

A teď jsme tady a přemýšlíme, jak začít všechno od nuly. Budeme se moc ještě vrátit do kompletního bytu? Naše sny jsou rozbité.

Příprava na budoucnost

Ve skupině se nachází děti ve věku od dva a půl roku do šesti let. Při otevření skupiny byla její kapacita ihned naplněna, navštěvovalo ji patnáct dětí. Nyní jich je jedenáct. „Důvod je ten, že se část rodičů vrací na Ukrajinu nebo našla zaměstnání mimo Berounsko a musí se přestěhovat,“ vysvětluje Barbara Čermáková ze spolku Perspicio. Během provozu skupiny odjelo zpět na Ukrajinu zhruba pět rodin.

Děti mají šanci na umístění do školek a škol. Asistentky se snaží, aby případný přestup do české třídy pro ně byl co nejsnazší. „Děti jsou moc šikovné. Ty, které máme ve skupině už od května 2022 mluví česky poměrně hezky a nemají problém rozumět. Máme štěstí na české i ukrajinské asistentky, které s dětmi pilně pracují a rozvíjí je po všech stránkách, tedy nejen v jazyce, ale pracují s nimi jako v českých školkách. Tedy kladou důraz i na sociální chování, učení jemné motoriky a snaží se i o předškolní přípravu,“ přibližuje.

Typický den ve skupině probíhá stejně jako v české školce. Ranní rozvíjecí činnost a hraní, svačina, po které přijde pobyt venku nebo v případě špatného počasí jiná aktivita s českou asistentkou. Potom oběd, odpolední odpočinek, další činnost, svačina a odchod na autobus do Berouna.

Právě díky tomu, že je o děti přes den postaráno, mohou jejich rodiče chodit do zaměstnání. Podle

Barbary Čermákové je integrace rodičů do českého prostředí velmi dobrá. „Jsou to rodiče jako jsme my, s velmi podobným přístupem a jsou velmi rozumní,“ říká.

„Spolupráce s Člověkem v tísní je skvělá. Jsme společně na jedné lodi a náš cíl je stejný a to pomáhat.“

My adaptační skupině pomáháme tím, že zaměstnáváme asistentky, které v ní pracují. „Člověk v tísní nám velmi pomáhá tím, že zaměstnal naše asistentky, a to je nejen velká finanční, ale také administrativní podpora. A hlavně s čímkoliv máme potíže, můžeme se na Člověka v tísní obrátit. Já osobně jsem v této organizaci našla mnoho velmi podobně smýšlejících duší, za což jsem moc vděčná,“ svěřuje se Čermáková.

Spolek Perspicio, z.s. vznikl za účelem vybudování Adaptačního centra Koněprusy. Na projektu se aktuálně podílí 19 členů. Jedná se o aktivní komunitu občanů Koněprus a Bítova, kterým není současná situace lhostejná, a kteří chtějí, i přes veškeré své vlastní starosti a povinnosti, pomoci těm nejvíc zranitelným, a to dětem. „Když jsme naší adaptační skupinu zakládali, věděli jsme, že se pouštíme do něčeho ne úplně snadného. Museli jsme v nejkratší době založit občanský spolek, sehnat sponzory, domluvit a vybavit prostory, sehnat dodavatele obědů, včetně dopravy, sehnat zaměstnance. Nebylo to úplně snadné. Nakonec jsme i díky pomoci Člověka v tísní a dalších menších přispěvatelů byli prvním adaptační skupinou, která na Berounsku vznikla,“ vypráví.

<https://www.clovekvtisni.cz/adaptacni-skupina-koneprusy-9907gp>